

ibland så

tänker jag att jag ska skriva hur allt egentligen är och var, det är nog det allra viktigaste, det där som ingen kan vända bort blicken inför, det där som skulle missförstås för att man inte vill förstå. inte vill. inte vill. för skulle man vilja skulle man ju dö. en stor smula i alla fall. bit by bit. bit för bit.

jag ska nog göra det, en dag när dimman sluter sig och stänger utsikten ute, insikten inne och känslorna kan landa på vattendropparna som rinner på fönstret. det gäller att ha utrymme. att kunna fåktas. att orka snurra sju gånger tretton varv på köksgolvet. att våga ramla ihop i en liten hög. att göra det där bitförbit-döendet.

sen försvinner jag. skriver bort mig. bosätter mig i barken på olivträdet. sätter ner fötterna i det röda ibland. lutar huvudet mot den allra vassaste stenen. för att äntligen kunna känna det där mjuka, sköna, varma. det där längtansfjuniga. som dött. stora sjok-dött. som kanske aldrig egentligen funnits